

Arrest

nr. 292 834 van 11 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : K.

voornaam : S.

[...]

nationaliteit : Ethiopië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27.06.2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 23.12.2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene heeft bij de gemeente aangegeven te willen samenwonen met een persoon met de Belgische nationaliteit. Het loutere feit dat betrokkene wenst samen te wonen met een andere persoon, is op zich geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij/zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn/haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken mentale problemen te hebben, opgevolgd te worden door een psycholoog en medicatie te nemen. Voorts verklaarde betrokkene last te hebben van veel stress. Betrokkene legde hierbij een rapport van de centrumpsychooloog te Holsbeek neer. We wijzen er echter op dat dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Betrokkene legde tenslotte bij de DVZ medische attesten neer. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

« Le requérant prend un premier moyen de la violation

- des articles 7, 9ter, 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;*
- de l' article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*

En ce que

La décision, qui repose sur l'article 7 de la loi du 15.12.1980, est motivée par le seul fait que la demande de protection internationale du requérant a été rejetée.

Alors que

L'article 5 de la directive 2008/115 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier dispose que :

« lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte :

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant ;*
 - a) de la vie familiale ;*
 - b) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers*
- et respectent le principe de non-refoulement »*

Cette obligation a été transposée à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »
Le Conseil d'État a par ailleurs rappelé, dans une ordonnance 13.120 du 4.1.2019 que :

« Ni l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 5 de la directive 2008/115/CE ne peuvent rendre inapplicable l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Lorsque le requérant adopte une décision de retour, il doit donc veiller à respecter non seulement l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il lui appartient dès lors de respecter le droit au respect tant de la vie familiale que de la vie privée consacré par l'article 8 précité. »

Il en résulte que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 n'est pas d'application automatique. La partie adverse est tenue de prendre en considération, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, la vie privée et familiale et l'état de santé des ressortissants concernés, ainsi que l'intérêt supérieur des enfants concernés.

Première branche

La décision entreprise est motivée de manière stéréotypée en ne prenant pas de manière adéquate la vie privée et familiale de la requérante, à savoir sa relation amoureuse, et le fait qu'une demande de cohabitation légale ait été introduite.

A la lecture de la décision entreprise, il ne ressort pas que la partie adverse, lors de son adoption, a pris en considération la vie familiale de la requérante, en violation du devoir de motivation (articles 62 et 74/13 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.7.1991) et du devoir de soin et de minutie.

En effet, comme exposé dans les faits, la requérante est en couple avec un ressortissant belge et une demande de cohabitation légale a été introduite.

la vie familiale du requérant n'a pas valablement été prise en compte, en violation de son droit à être entendu de manière utile et effective.

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, qui transpose l'article 5 de la directive 2008/115, dispose que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

La nécessaire prise en compte de la vie familiale découle également de l'article 8 de la CEDH et des articles 7 et 24 de la Charte.

La partie adverse affirme, dans la décision entreprise, qu' « une séparation temporaire afin de se mettre en conformité avec les lois sur l'immigration ne peut pas être considéré comme une violation de l'article 8 CEDH ».

Ce faisant, la partie adverse semble reconnaître l'existence d'une vie familiale pour la requérante en Belgique.

D'autre part, la présence de la requérante en Belgique est nécessaire auprès de son compagnon le temps de la procédure introduite auprès de la commune afin d'éviter que la demande soit automatiquement rejetée pour défaut de cohabitation. La procédure est pendante et a été introduite bien avant la délivrance de l'OQT.

En ne prenant pas en considération cette vie familiale, et la procédure entamée, la partie adverse viole les disposition reprises dans le moyen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587)".

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS). Daarbij moet worden benadrukt dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, wat bepaalt:

*“§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
[...].”*

De verwerende partij heeft vastgesteld dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster definitief negatief afgesloten werd en dat verzoekster zich in het geval bevindt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verder wordt gemotiveerd over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat aan de verwerende partij oplegt om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Verzoekster leest de bestreden beslissing dus verkeerd waar zij stelt dat deze enkel berust op de vaststelling dat haar verzoek om internationale bescherming werd geweigerd.

Verzoekster betoogt daarnaast dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd en onvoldoende rekening houdt met haar gezinsleven, zoals dat wel wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij wijst op haar relatie met haar Belgische partner en het feit dat een aanvraag tot verklaring van wettelijke samenwoning is ingediend. Ter terechtzitting voegt zij daaraan toe dat inmiddels zou zijn overgegaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd aangaande verzoeksters gezins- en familieleven:

“Betrokkene heeft bij de gemeente aangegeven te willen samenwonen met een persoon met de Belgische nationaliteit. Het loutere feit dat betrokkene wenst samen te wonen met een andere persoon, is op zich geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij/zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn/haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden

gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.”

Verzoekster kan aldus niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met en op stereotiepe wijze wordt gemotiveerd over haar gezinsleven. Het komt haar derhalve toe om met concrete argumenten aan te tonen dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoekster nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoekster ter terechtzitting stelt dat de wettelijke samenwoonst met haar partner inmiddels werd geregistreerd. In die optiek, en aangenomen dat verzoekster kan worden gevolgd nu zij geen enkel bewijsstuk neerlegt, valt niet in te zien welk belang zij nog heeft bij haar argument dat haar aanwezigheid in België met haar partner noodzakelijk is voor de duur van de bij de gemeente ingeleide procedure om te voorkomen dat de aanvraag wettelijke samenwoonst automatisch wordt afgewezen wegens niet samenwonen. Verzoekster betwist overigens niet dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing er nog geen registratie was, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden.

Verder moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verzoekster vrijstaat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging, maar dat tot op heden nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Verzoekster toont niet aan dat er een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend en brengt evenmin concrete argumenten bij die erop zouden wijzen dat en waarom het standpunt van de verwerende partij in strijd is met artikel 8 van het EVRM, waarvan de bescherming, zoals reeds gesteld, niet absoluut is, temeer nu de verwerende partij ook heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft en in tussentijd contact te houden via de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken. Zoals reeds gesteld, in de mate dat zij de afwikkeling van de aanvraag tot registratie van de wettelijke samenwoonst als argument hanteert voor de noodzakelijke aanwezigheid in België, blijkt uit haar eigen verklaringen dat de registratie reeds gebeurd is, zodat dit argument niet langer dienstig is.

Verzoekster toont derhalve geen schending aan van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het analoge artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

Gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoekster evenmin een schending van deze laatste bepaling aannemelijk, temeer nu zij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijft zij in gebreke om deze vermeende schending toe te lichten, waardoor dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS